

MEGÁLDVÁN MEGÁLDLAK

2016. április 24.

– Sandersné dr. Kovács Erzsébet tanításának élőben elhangzott szövege belső használatra –

Egy nagyon nagy meglepetésben lesz részünk a július 29-i pásztorkonferencián, *David Herzog* lesz a vendégünk! Bemegyünk abba a dicsőségbe, amit vártunk már régóta, ahol az Úr feljebb emel minket. Mert ugye a dicsőségről dicsőségre való elváltozásoknak az idejét vágyja a szívünk, és ez az egyik olyan szolgálat, amely igen szabadon mozog azokban a dicsóségszférákban, ahova szeretnénk bemenni sokan.

A szolgáló kimondotta a pásztorokhoz jön. A pásztorkonferencián szükséges lesz a pásztorigazolvány, kórház-, börtönpásztorok igazolványa, illetve előzetes egyeztetéssel, ha valaki szeretne jönni azok közül, akik minden imakörön itt vannak. Befogadó határokon belül mindenkit be fogunk engedni, akik tudnak jönni, ez július 29-én van, ami egy *pénteki* nap.

Aztán *szombaton* és *vasárnapon* pedig egy nagycsarnokos alkalmon is látogathatjuk majd őt, ahova mindenképpen regisztrálni kell majd, mert nem tudjuk, hogy hányan indulnak el. Ezt már *nem a mi egyházunk szervezi*, csak becsatlakoztunk egy szervezésbe. David Herzog a családjával jön ide Magyarországra. Nagyon jól érezte magát, amikor itt volt, legutóbb tavasszal, és most visszajön. Megszerette az országunkat.

Az országban *ébredésnek* a küszöbén állunk. Elindult ez az *ébredés*, látjuk a Felházban a fiatalokat, hogy hogyan felébredtek, és jönnek és könyörögnek, az éjszakákat átkönyörgik, és imádkoznak az Úrhoz. Nagyon rég kérjük ezt, hogy a fiatalok ébredjenek rá az Úrnak a voltára, a valóságára, a tüzére, hogy csak az Úrnál van minden, amit keresünk, és Ő képes egyedül megsegíteni minket, és változásokat hozni az országban.

Igenis vannak *megoldások*, nem reménytelen a helyzet az országban, csak az Úrhoz kell fordulni. Az Úrnál minden megoldás el van készítve. Ezeket elvesszük! Hisszük, nagy hittel állunk az Úr előtt, sok nehéz helyzetben, hogy megoldást hoz, és a hit által jönnek ezek előre. Sehogy máshogy. A hit által jönnek elő. A hit nagyon fontos, és ha a fiatalság fölébred, akkor lesz az óriási kiáradás, jönnek a *késői esők*, amiket várunk. A fiatalság a kulcs.

Most van az ideje, hogy fölébredjenek! Kívánom, hogy mindannyiótoknak minden családtagja, a gyerekek, az unokák felébredjenek, és eljőjenek az Úrhoz! Az Úr szolgálivá legyenek. Ajándékba visszük őket haza az Úrnak. Ez van Ésaíasban? Nekünk, akik már bent vagyunk a királyságban, ez szívünk nagy vágya, és ezt az Úr megcselekszi, ha hisszük és imádkozzuk, könyörögjük ezt.

Augusztus 20-án pedig egy szabadtéri *családi nap* lesz, egy egyházi nyitott nap lesz, minden vidéki gyülekezetet várunk buszokkal, ahogy tudtok jönni, és pestieket is. Egy nagy közösségi nap lesz. A helye még bizonytalan, mert több helyet nézünk, de a dátum az bizonyos. Tehát augusztus 20-án lesz ez. Azért gondoltuk a 20-át, mert akkor a buszokkal itt tudtok maradni a tűzijátékra is, és úgy mentek haza.

Egy egész hosszú napot lehet majd eltölteni fürdési és főzési lehetőséggel. Lehetőség lesz bográcsolni, gulyáslevest főzni, halászlét főzni, sokféle finomság fog készülni, csak tányért és kanalat hozzatok, és bőséges lesz az ellátás! Nemcsak kenyérrel fogunk élni, hanem egész napos dicséret lesz. Váltják a dicséretetek egymást.

Egy nagyon neves vendégünk is lesz, Pintér Bélát is meghívtuk erre a napra, aki elfogadta a meghívásunkat, és énekelni fog a gyerekeknek, fiataloknak. Az ő neve, hisszük, hogy nagyon sokakat odavonz majd, akik amúgy esetleg nem indulnának el, és az ő üdvösségük pedig eljőhet. Nagyon nagy tömeget várunk, több ezer ember lesz.

Lehet jelentkezni, lehet beszélni a szervezésről, ki miben tud segíteni, esetleg ötleteket várunk. Ugrálóvárat tervezünk a gyerekeknek egy árnyékos, nagy kiterjedésű területen. Egy szabad családi nap a szabad ég alatt! Erre a napra most elkezdünk imádkozni, hogy ne legyen túl nagy hőség, eső se legyen. Tökéletes, felhő borította eget kérünk! Nagyon kellemes idővel. Ezt mindennap meg fogjuk köszönni az Úrnak, hogy erre gondja van.

Készen van a szívünk az Igére? Ámen. Mielőtt még lejárna az időnk. Jézusnak a drága szent nevében, az Ő kegyelméből. A héten szikrát kaptam, hogy *Ábrahám áldása* a miénk. Egy *új megértés* jött hozzám olyan fokon, hogy nem tudtam visszatartani, így ma erről kell prédikálnom. Ma ezt az igen alapvető igazságot fogjuk részleteiben megvizsgálni, hogy mit is jelent az, hogy mi az *Ábrahám áldásaiban járhatunk*.

Ábrahám áldása lett a miénk a Krisztus Jézusban. Nem szabad e mellett elmennünk, ha megnézzük, hogy az Újszövetség hányszor hivatkozik Ábrahámra. Nagyon sokszor említi az Ige *Ábrahám hitét*, hogy mi Ábrahám hitéből vagyunk. Az Ábrahám áldásai jöttek ránk a Krisztus Jézusban.

Ha nem vizsgáljuk meg, hogy Isten hogy járt el Ábrahámmal, akkor igazán nem fogjuk látni ezeket az áldásokat úgy az életünkben, ahogy *látunk kell* ahhoz, hogy járassunk benne. Amíg nem látjuk, addig olyan, mintha nem lenne. Ezért kérlek benneteket, hogy vegyétek ma a szívetekre az Úrnak ezeket az Igéit, csokorba szedve!

ZSOLTÁROK 24,1.

1. Az Úré a föld s annak teljessége; a föld kereksege s annak lakosai.

Ez egy birtokos viszonyt mutat, hogy kié is a föld: azé, aki teremtette. Az Úr teremtette, az Úr szólította elő, az Úr a birtokos ura az egész földnek és mindennek, ami a földkerekségen található. Az Úr a birtokos ura, az *Úré a föld* és annak teljessége. Azért fontos ez a vers kezdetnek, mert fogjuk látni, hogy az Úr odaajándékozza az egész földet Ábrahámnak.

Ha nem lett volna az övé, akkor ezt nem tehetné volna meg. Azt tudjuk odaadni valakinek, ami a birtokunkban van. Tehát az Úré volt a föld, ezt tisztázni kell az elején, az Úré a föld, és a földnek egész teljessége. A föld kereksege, és annak minden lakosa az Úré.

Erős gyógyítás folyik a vesében közben, megköszönjük az Úrnak.

Isten, amikor rendelte a teremtést, senkitől nem kért tanácsot. Senki nem tudta volna zavarba hozni, hogy ezt miért teszi? Ő mindennek feletti teljhatalom. Amikor úgy rendelte, hogy teremtsük a földet, akkor Ő tökéletesnek és jónak látta, és annak is teremtette. Nem hívta össze az angyalokat, hogy kupaktanácsot tartson, hogy miként kellene ezt tenni, nem kért senkitől segítséget, hatalmában állt ezt megcselekedni. *Teljhatalmú* volt.

Istent nem lehet zavarba hozni helyzetekkel, hogy most ez történt, az történt, Uram, most mit tegyünk? Isten ilyenkor nem hoz létre egy szükségbizottságot, hogy most szükséghelyzet van. Nála nincsenek ilyen helyzetek, nem lehet Őt meglepni váratlan helyzetekkel.

Ő az Alfától az Omegáig mindent, a kezdetektől a végekig mindent lát, és elrendeléseai vannak, és azok a rendelkezések megállnak. Azok igazak örökké. Az Ő igazsága és Igéje megáll örökké. Az Ő *Igéjével* szólította ezt elő.

JEREMIÁS 32,27.

27. Ímé, én az Úr Istene vagyok minden testnek, vajon van-e valami lehetetlen nékem?

Én, az Úr – mondja – Istene vagyok minden testnek. Mind, aki hisz bennem, és aki nem. Minden testnek Istene vagyok. Amikor szembesülünk egy helyzettel, tegyük fel ezt a kérdést magunknak, hogy az a drága Szellem, Istennek a Szelleme, aki bennünk van, számára van-e valami *lehetetlen* az életünkben? Mert ez az Ő kérdése felénk.

Felteszi: vajon van-e valami lehetetlen nékem? Mutass egy valamit, ami lehetetlen nekem! – mondja Isten. Egy kicsit szeretné a *képet* bennünk nagyobbra venni, ami kiépült az életünk során Őrála. Számára nincs lehetetlen. Nincs váratlan helyzet. Nincs olyan, hogy most történt valami, mihez kezdjünk? Most kihez szaladjunk? Istennél nincsenek ilyen helyzetek.

Előre elkészítette azokra a helyzetekre, ahova te váratlanul esel be, a megoldást. Bátran *mehetsz előre*, tudd, hogy fogja a kezdet! Ábrahámot így választotta ki az Ő hatalmas erőlelátásában. Kiválasztott egy embert. Hogy miért pont Ábrahámot választotta, az majd a későbbiekben kiderül, amikor a kihívásokra választ ad, milyen módon állt meg Ábrahám, aki még akkor Ábrám volt.

1MÓZES 12,1–3.

1. És monda az Úr Ábrámnak: Eredj ki a te földedből, és a te rokonságod közül, és a te atyádnak házából, arra a földre, amelyet én mutatok néked.

Isten megszólította Ábrámot, és azt mondta, hogy szakadj ki abból a megszokottból, ahol addig éltél! *Szakadj ki* a családi kötelékekből, és én egy újat mutatok neked! Egy olyan földre viszlek, amit most még nem is sejtessz. Istennek ez a hívása egy hatalmas hitet igényelt Ábrahámától. Nem könnyű akkor igent mondani Isten hívására, ha nem tudjuk, hogy hova visz minket. Igen, Uram, innen kimegyek, de akkor hova megyek?

A bizonytalanra jött ki abból, ami akkor neki a biztos volt. A megszokottból, és a családi kötelékből jött ki akkor, amikor nem tudta, hogy mi vár majd rá azon a helyen, amit majd Isten mutat neki. Ez nagyon jellemző Istenre.

Mikor megszólít minket és hív egy helyre, vagy egy szolgálatra, vagy egy helyzetre, hogy azon álljunk meg, *nem mutatja meg az egész képet* előre. Ha az egészet egyben megmutatná, akkor nem lenne szükség a *hitre*, hogy megtegyük azt a lépést. Ő pedig a hitünkben gyönyörködik közben. Ő tudja végig, hogy az *rendben* lesz, miközben te megléped a hitlépéseket, de tőled hitet kér ehhez. Így mondja a Zsidó levél 11,8-ban.

ZSIDÓ 11,8.

8. Hit által engedelmeskedett Ábrahám, mikor elhívatott, hogy menjen ki arra a helyre, amelyet örökölni fog, és kiment, nem tudván, hová megy.

Még a nagy hitcsarnokban is, ahol a nagy hithősök vannak felsorolva, ki van emelve ez az „igen Uram, *megyek*, bár nem tudom, hova hívsz engem”. De az Úr megszólította, és azt mondta, hogy *örökséget adok* neked, és gyere ki a megszokottból! Gyere ki a földről, ahol eddig éltél, mert én egy *újat készítettem* a számodra, és hit által engedelmeskedett. Ez Ábrám első tulajdonsága, amit meg kell jegyeznünk.

Nem mindenki merete volna meglépni, hogy elindul az ismeretlenbe. Valljuk meg, hogy ehhez kell egy *bátorság*. Kell bátorság hozzá, hogy az ember a megszokottból, amiben az egész életét élte, felkeljen és elinduljon, ha Isten hívja. Hit által tudta megtenni ezt az engedelmességet, hogy menjen arra a helyre, amelyet örökölni fog. Isten egy örökséget ígért neki. Visszamegyünk az Úrnak a hívásához.

1MÓZES 12,2–3.

2. És nagy nemzetté teszek, és megáldalak téged, és felmagasztalom a te nevedet, és áldás leszel.

Tehát hatalmas ígéretet adott neki. Nem egy kis család leszel. Egy *nagy nemzetté* teszek, és megáldalak téged. Isten mindig az *áldások* Istene. Amikor Ő rálehel az életünkre, akkor áldások jönnek. Ábrahám, figyelj, nemcsak, hogy *megáldalak*, hanem azt teszem az életeddel, hogy te is *áldás leszel* másoknak.

Ez egy következő lépcső az Ő dicsőségében, amikor nemcsak mi élvezzük az áldásait, és tudjuk, hogy Isten áldottai vagyunk, hanem Isten azt mondja, hogy most te leszel áldása a másoknak. Akkor van igazi örömnép, akkor tudjuk felfogni *Isten természetét*, hogy az Ő akarata, hogy megáldja azokat, akik Őt *teljes szívvel* keresik.

A harmadik lépcsőben azt mondja Isten:

3. És megáldom azokat, akik téged áldanak, és aki téged átkoz, megátkozom azt: és megáldatnak tebenned a föld minden nemzetségei.

Mindazokat, akik közösségbe kerülnek veled, akik *azonosulni* tudnak ezzel a hívással, ami az életed fölött van, mert én hívtalak téged, a végére becsatlakoznak, azokat én *megáldom* – mondja Isten. Aki téged *átkoz* – ez a súlyosabbik fele azoknak, akik rugódoznak az ösztöke ellen, és választott népét kezdik ki naponta, meg szektázzák az Ő szent hívóit, azt írja –, megátkozom azokat, akik téged átkoznak. Ez a tükörnek a másik oldala.

Mire van szükséged? Jövök veled, és csinálom. Együtt van veled. Akik téged *áldanak*, azokat megáldom – mondja Isten. Akik pedig *ellened* fordulnak, azoknak ellenségévé leszek. Azt mondja Isten: velem gyűlik meg a bajuk! – hogy lefordítsam a mai nyelvhasználatra.

Így folytatja: és megáldatnak tebenned a föld *minden nemzetségei*. Óriási ígéret. Ezt adta Isten Ábrahámnak, és Ábrahám ezt hallván kilépett, és elindult azon az úton, amiről nem tudta, hogy azon hová lyukad ki. Egy fejezettel később Isten újra szól hozzá, és valami nagyon érdekeset mond neki.

1MÓZES 13,14–15.

14. Az Úr pedig monda Ábrámnak, minekutána elválék tőle Lót: Emeld fel szemeidet és tekints arról a helyről, ahol vagy, északra, délre, keletre és nyugatra.

Annyira elkezdtek szaporodni, hogy Ábrám és az unokaöccse, Lót, nem fértek el együtt a nyájaikkal, barmaikkal a legelőkön. Azt mondta Ábrám, hogy figyelj, ketté kell válnunk! Megadta a lehetőséget Lótnak, hogy válasszon. Te dönts el, merre akarsz menni, én pedig azt választom, ami marad!

Amikor az ember így tud elengedni, ahogy ezt Ábrám tette – mert Lót nyilvánvalóan a jobbik részt választotta, a jobbik földet. Isten azt mondta neki, hogy mivel ezt meg tudta tenni, én most *megjutalmazlak*. Emeld fel szemeidet és tekints arról a helyről, ahol vagy! Amikor Isten azt mondja, hogy emeljük fel a szemünket, akkor nemcsak a fizikai látásunkra utal.

Jézusnak a főpapi imája úgy kezdődik, hogy *felemelte szemeit az égre*. Akkor gondolod, hogy a felhőket nézegette? Először azt gondolnánk, hogy megnézte a felhőket. Nem! A szellemi birodalomba a szellemi szemeivel kapott *betekintést*, és az Atyát látta a szentek szentjében, a trónteremben, és oda kapott bepillantást. Amikor a szemeit az égre emelte, akkor az Atyával tudott szólni, színről színre. Ugyanez történt itt Ábrámmal.

Azt mondta neki az Úr, hogy emeld fel kezeidet, és tekints arról a helyről, ahol vagy! Azokból a körülményekből, ahol most vagy, *emeld fel* a tekintetedet! Ne csak azt lásd, amibe most éppen belebotlani készülsz, és hogy most akadályoztatva vagy! Emeld fel a szemed – mondja – északra, délre, keletre és nyugatra!

15. Mert mind az egész földet, amelyet látsz, néked adom, és a te magodnak örökre.

Mondd velem együtt: az egész földet! Az egész földet nem tudta bepillantani. Amíg a szem ellát, az maximum – ha sík területről van szó – pár kilométer. Azt mondta, északra, délre, keletre, nyugatra emeld fel a szemed! És mind az egész földet, amelyet látsz – a szellemi szemeivel látta – az egész földet néked adom és a te magodnak, örökre.

Az egész földet odaajándékozta Isten. Ezért kezdtük azzal, hogy a föld az Úré, ezért tudta ezt megtenni. Talált egy embert, akinek odaadta örökségül azért, mert látta. Ez az *ábrahámi áldás* első és legfontosabb pontja. Ábrahám, emeld fel a szemed, *láss*, és amit látsz, az a tiéd! Azt neked adtam. Látjátok, hogy milyen fontos, hogy mit látunk?

Amikor jön az orvos a jelentéssel, és elmondja neked, hogy itt a halálos ítéleted, akkor te mit látsz? Az Ige olyan mélyen beleivódott-e a szellemedbe, hogy át van itatva a lelked, és átüt a testeden ez az erő, hogy tudod, neked az nem lehet, mert te azt nem látod, az *Ige kitörölte* belőled. A másikkal úgy történt, mert azt ő tudja meg Isten. De teveled az nem lehet meg, mert te azt máshogy látod. Ez az ábrahámi áldásokban van benne.

Ábrahám, lásd azt, és amint látod, néked *adtam*. Már a tiéd. Miért? Mert *látod*. Amikor *látod*, hogy az megvan neked, akkor senki el nem veszi tőled, és *valóságba* jön. Így kezdődött az áldás. Ábrahám, emeld fel a szemeidet, nézzél szét, és ameddig a szemed ellát, az a tiéd! Óriási, és ezt örököltük.

Nem mindenkinek minden látása teljesedik be az életben, azt azért tudjad! Sok ember álmodozik, vágyakozik, hogy milyen jó lenne ez, milyen jó lenne az, de nem teljesedik be az életükben. Miért? Mert *nem az ábrahámi áldás* van rajtuk. Egy isteni áldás az ábrahámi áldás, hogy *amit látsz*, az a tiéd és *beteljesedik*.

Mert ebben a látásban Isten odaadja azt az erőt, ami által az a dolog végbemegy, ami által beteljesedik. Ez egy szellemi erő. A *hit mozgatja*. Isten megtette ezt az ígéretet, és Ábrahám elfogadta. Ameddig a szemed ellát. Meddig lát el a szemünk? Mennyit látunk Isten ígéreteiből? Annyi jön valóságba az életünkben. Mennyire látjuk, hogy az a miénk?

Isten választotta Ábrahámot erre, mert tudta, hogy *partner* lesz benne, számíthat rá, hogy *hitben* vele megy. Nem mondja azt, hogy ó, hát Uram, ez lehetetlen, meg az lehetetlen. Meg ezt azért nem lehet kivitelezni.

Hogy beszélhetnél arról, hogy az én magomnak adod, nincs is gyermekem! – mondhatta volna. Magtalan vagyok. Se a feleségemnek, se nekem. Nincs közös gyerekünk. Hogyan beszélhetsz arról, hogy az én magomnak adod azt örökbe? Volt ebben kihívás tehát, hogy Isten ezt mondta neki. Ábrahám látta, hogy amit Isten mondott, az az övé, és *elfogadta* azt.

Nekünk ez az *ábrahámi hit* adatott. Ez a működési mód adatott, hogy Isten mutat valamit az Igéből, és amikor te azt meglátod, akkor az a tiéd. Isten azt neked adta. Joel próféta egyik kedves verse nekem, azt ígéri benne Isten, hogy kiönti a Szellemét minden testre.

JÓEL 2,28.

28. És leszen azután, hogy kiöntöm Szellememet minden testre, és prófétálnak a ti fiaitok és leányaitok; véneitek álmokat álmodnak, ifjaitok pedig látomásokat látnak.

Ezeket az időket éljük, hogy leszen az utolsó napokban, az utolsó napokban. Az utolsó időknek az *utolsó napjaiban* vagyunk, mert nap mint nap közeledünk a végéhez, és nagyon várjuk a Jézust! Akik *várják* Jézust, azoknak külön *jutalmuk* lesz. Azért tudjad.

Biztos, hogy mindannyian így vagyunk vele, várjuk a szívünkben. Érezzük, hogy olyan helyzetek előtt áll a világ, amiben semmi és senki nem tud megoldást hozni, csak Jézus *eljövetele* fog megoldást hozni rá. Ilyen helyzetek vannak a világban egyre inkább. Egyre nagyobb súllyal nehezedenek ránk, de azt ígéri Isten, hogy ezekben az utolsó időkben nem hagy minket magunkra, hanem *kiönti* az Ő Szellemét minden testre.

Óriási kiáradást ígér Isten, és ebben a kiáradásban az egyik, amit megemlíti, hogy a ti ifjaitok látásokat fognak látni. Látod benne az ábrahámi mikéntet? Ábrahámnak azt mondta, hogy emeld fel a szemeidet, és láss! *Látás* nélkül elvész a nép. Ha nincs bennünk egy igei látás, hogy mit akar Isten az életünkkel, akkor csak tengődünk, vergődünk. Hánykolódunk jobbra-balra, amerre a hullámok csapdosnak minket.

Ha az emberben van egy ilyen *isteni látás*, akkor lehorgonyozta az életét. A mi lelkünknek a *horgonya* behatolt a kárpit mögé. Az a szentek szentjében van. Ott vagyunk lehorgonyozva, a zsidó levél írja. Mi nem hányattatunk a világgal. Akármit is hozna az úgynevezett élet, a mi életünk lehorgonyzott. A lelkünk lehorgonyzott.

A gondolataink lehorgonyoztak, és ott bent a szentek szentjében gyökereznek. Onnan kapunk látásokat. Ezeket a látásokat a Szellem *kiáradása* hozza az utolsó időben. Az ifjaitok látásokat látnak, és mutatja ezeket Isten nekünk? Ezeket megragadjuk. Tudjuk, hogy ebben Isten benne van, ezt akarja.

Ezek a látások valóra kell, hogy váljanak az életemben, mert Isten *felhatalmazott* engem az ábrahámi áldásban azzal, hogy *amit látok, az valóságba jön* az életemben. A látás *hordozza* magában azt az erőt, azt a hatalmat, azt a képességet, hogy az valóra válik, az nem semmisülhet meg. Isten látásai valóságba jönnek az életemben. Ez Ábrahám áldása! Ezt örököltük a Krisztus Jézusban! Mi örökösök vagyunk!

Ez ébredjen ma fel benned, hogy neked ez odaadatott! Ez a látáscsomag, hogy Isten láttat veled, az valóságba jön. Látod-e magad az Igéből gyógyultnak, például? Látod-e magadat az Igéből gyarapodónak minden szükség ellenére, amiben most vagy? Avval nincs semmi baj, hogy most szükségben vagy, csak ne fogadd el, és ne lásd magad így jövőre! Úgy lásd magad, hogy *kitörtél* belőle! Jönnek a megoldások, hoz az Úr kimenekedést. Vetettél, és aratni fogsz!

Lásd magad, emeld fel a szemeidet, és tekints föl oda, ahol a lelked le van horgonyozva! A *kárpiton túlra tekints*! Ott mit látsz? Ez a képessége mindannyiunknak megvan Ábrahám áldásában. Ábrahámot is így hívta el. Ezt *tudatosítani* kell magunkban, hogy nem fogadunk el másfajta látást magunkról, mint amit az Ige ír.

Ami az Igével ellentétes, azt kidobjuk! Mint a ruha, ami nem ránk való. Ha nem a méreted, dobd ki, vagy add oda valakinek! De ha nem a te méreted, akkor nem időzöl vele, ugye? Az nem a tiéd. Tudod, hogy azzal semmi közösséged. Így kell kidobni azokat a látásokat, amit a világ akar ránk akasztani.

Gazdasági világválság van, meg ilyen, meg olyan dolgok jönnek. Nincs közösséged vele, mert te egy *más látást* kaptál Istentől. Az jön valóságba. Az az örök. Neked adom és a te magodnak! – és még gyermeke sem volt! *Nincs akadály* tehát a számunkra.

Ha fizikális téren nem látjuk, hogy ugyan, Uram, miként lenne ez, akkor megint csak emeld fel a szívedet az égre, a szellemi birodalomba, és ott fogsz *megoldást* találni, hogy miként lesz ez. Fogom én azt látni, mert az Úr megmutatja nekem, a mikénteket is, mint ahogy Ábrahámnak is megmutatta!

Nagyon érdekes dolog, hogy teltek az évek, és nem jött a gyermek. Ott volt az ígélet, hogy neked adom azt, és a te fiadnak, a magodnak, de nem jött elő az ígélet. Ha megszámoljuk az éveket, 24 esztendő telik el az ígétettől, és azt mondja Isten Ábrámnak:

1MÓZES 17,5.

5. És ne neveztessék ezután a te neved Ábrámnak, hanem legyen a te neved Ábrahám, mert népek sokaságának atyjává teszlek téged.

Egy „h” hanggal meghosszabbította Ábrám nevét, ami héberben azt jelenti, hogy Isten *rálehel*. Amikor Isten rálehel az életünkre, akkor az *termővé* válik. Ez a szó, hogy Ábrahám, azt jelentette, hogy az Ábrám és az Ábrahám közötti különbség, hogy Isten odaadta a lehetétét rá, rálehelte az életét. *Rálehelte* az Ő lüktető, pezsgő, életet hozó, valós, mindenható erejét.

Azt mondta, ez a név azt jelenti, hogy sokaságnak atyjává leszel. Sok nemzetnek az atyja. Ezentúl, amikor Sára szólította őt, már nem Ábrám volt a neve, hanem gyere ide hozzám apus, *sok nemzetek atyja*. Így kellett szólítani. Egy éven belül megszületett a gyermek. A *szánkban* micsoda hatalom van! Ezt kellett megtanulnia Ábrahámnak a következő lépésként.

Erre nekünk is vigyázni kell, mert ugyanaz az áldás a miénk, az Ábrahám áldása. Ami a szánkban, azt fogjuk enni az életben. A szó szoros értelmében is, meg minden értelemben. Ki mint szeret azzal élni, úgy eszi annak gyümölcsét.

A szánkkal nagyon fontos, hogy ne fogadjuk el azt, amit nem akarunk későbbiekben meglátni, vagy megélni. Azt ne mondjuk, ne időzzünk vele, semmi közünk hozzá, dobjuk ki! Nem méltó arra, hogy kiejtsem. Ejtsd ki helyette az Igét! Az megtermi neked, és akkor az gyümölcsöző lesz! Ezt végezte el.

Ugyanez volt a metódus, amikor Izrael népe kijött a fogságból, és mentek az Ígélet földje felé, és Jerikóhoz érkeztek, ami egy nagyon erős bevehetetlen vár, város volt, és nem tudták bevenni. Sem kijövetel, sem bemenetel nem volt. Írja a Józsué 6,1 fejezetében. A kettes versben megszólítja Isten:

JÓZSUÉ 6,2.

2. És monda az Úr Józsuénak: Lásd! Kezedbe adtam Jerikót és királyát a sereg vitézeivel együtt.

Pedig még kívül voltak, és nézték, hogy hogyan vegyék be. Terveik sem voltak még. Azt mondta: lásd, a te kezedben van, mert én a kezedbe adtam azt! Odaadtam a királyát a sereg vitézeivel együtt. Mind a te kezedbe adtam. Mit kért Isten Józsuétól? Hogy lássa, hogy ez az övé. Lásd a győzelmet előre, mielőtt elindul. Lásd, hogy neked adtam, ezért az a tiéd!

Lásd, hogy neked adtam azt a gyógyulást, mert megszereztem! Az a tiéd. *Lásd* magad ebben a gyógyulásban! Akkor fogsz járni benne. Lásd magad benne! Amíg a szívedben nincs meg ez a *kép*, addig dolgoznod kell rajta! Nem cselekedeteket értek ez alatt, hanem az Igében kell bányásznod! Nézni az Igét, hallgatni az Igét, elmélyedni rajta, ahogy a múlt héten szoltam a meditálásról, az Igén való meditálásról.

Azt kell végezni, amíg a szívedben ki nem *épül* az a kép, hogy te gyógyult vagy! Minden tünet ellenére, amivel csak ijesztgetett az ördög, te gyógyultnak lásd magad! Ha látod – lásd, néked adtam azt! –, akkor az megvan neked. Ez az ábrahámi áldás, amelyben járnunk kell. Látod-e magad benne?

Kulcs azért, mert mi ezt az ábrahámi áldást örököltük, és az így működik. *Látni* kell magunkat abban az áldásban, *mielőtt* járunk benne! Akkor a szellemünk elkezd munkálkodni rajta, és megragadja a hitünk és valóságba hozza, mert az Úr akarata az. Ugyanígy tehát áldottnak kell látni magunkat, gyógyultnak kell látni, bölcsnek kell látni magunkat!

Akármilyen hatlövetű ostobaságot követtél el a múlt héten, te kijelented magadról, hogy bölcs vagy, és nem azért, mert most valami nagy valaki lennél, hanem azért, mert az Ige mondja rólad. Azért. Az Ige meri rólad állítani, akkor neked honnan van bátorságod, hogy másként szóljál? Te bölcs vagy!

Kijelented magadról, hogy én bölcs vagyok, mert Jézus Krisztus *bölcsességül* lett nekem Istentől! Amikor ezzel munkálkods és munkálkods, és azt a bölcsességet forgatod, akkor a bölcsesség megjelenik az életedben, a döntésedben. Nem fogsz hatlövetű döntéseket hozni.

Az Úr bölcsességében fognak jönni a döntések, mert egyszerűen látod magad, ahogy ezzel munkálkods. Megadja az Úr ezt a képességet, hogy látod magad, hogy te bölcs vagy. Te csak jó döntéseket hozol. Amíg nincs meg benned az a zöld jelzés, addig nem döntesz, vársz az Úrra, amíg nem látod azt.

Tudod, hogyha így *megnyered az Igét*, akkor van meg számodra, amit ír. Írja, hogy életük ez azoknak, akik megnyerik, és egész testüknek egészség. Miért nem gyógyul meg mindenki? Mert nem nyerte meg így az Igét. Fiam, az én beszédeimre figyelmezz, az én szavaimra hallgass! Amikor ezt olyan mélységig vesszük, hogy belénk épül, vagyis megnyertük. Mit ért azon, hogy megnyertük? Nem lottózni mentünk el.

Beépítjük a szívünkbe, mélységekbe, ott kialakul a kép erről. Életük ez azoknak, akik megnyerik. Ha nincs ott ez a kép benned, akkor még nem nyerted meg. Ha még nem látod, akkor az még neked nem valóság. Akkor munkálkodni kell rajta!

Nincs veszve semmi, csak időzni kell vele, befogadni, hogy átítasson az Ige, átjárjon, túlsordultig járjon, és egy átütő térerővel megjelenjen az életedben! Mert a láthatatlanokból lesznek a láthatók. A szellemi birodalomból jön elő a láthatóba az áldás.

Isten nem kivételezik velünk, amikor az egyiknek az élete tele van áldással, és a másik meg csak keresi, hogy hol van az. Ugyanaz a *szellemi út* mindannyiunk számára. Az Igéből nyerhető ez el kizárólag. Ezért mondja az Ige, hogy el ne távozzanak a te szemeidtől! Mindig *tartsd* a szemed előtt, és azt lásd! Ne engedd a szemedet se jobbra, se balra elkalandozni! Látásban nem lehet járni, csak hitben. A te szemeid előtt az *Ige* legyen!

Ábrahám áldásait boncolgatjuk még mindig, és még két-három nagyon fontos tanulságot leszűrünk ma. Lapozzunk az Apostolok cselekedetei 3. fejezetére, ahol utalást találunk Ábrahámra és az ő áldásaira! Mert ezt kutatjuk. Ha Isten neki odaígérte, és az ő *magjának*, akkor nekünk *áldásokban* kell járni! Nem lehet máshogy!

APOSTOLOK CSELEKEDETEI 3,25.

25. Ti vagytok a prófétáknak és a szövetségnek fiai, melyet Isten szerzett a mi atyáinkkal, mondván Ábrahámnak: És a te magodban megáldatnak a földnek minden nemzetségei.

Ez nekünk szól, mi vagyunk azoknak az ígéreteknek a fiai, a szövetségnek, a prófétáknak, akik megprófétálták, mi vagyunk az örökösök, a fiak. Megint azt látjuk, hogy mit mondott Isten Ábrahámnak. Amit neki mondott, az mind a miénk. Azt mondja, hogy ti vagytok ezek a fiak, akiknek mondta ezt az Úr, amikor Ábrahámnak ígéretet tett.

Nézzük, mit mondott: a te *magodban megáldatnak* a földnek minden nemzetségei! Mit jelent ez? Azt jelenti, hogy azok az áldások, amellyel Isten megáldotta az egész földkerekséget, azokat te magadban *hordozod*. Azt írja, hogy megáldalak titeket, és a te magodban megáldatnak a földnek minden nemzetségei.

A te magod az te vagy. Én magamban *hordom* a földkerekség áldásait – így tekint magadra! Ahova én *megyek* ott áldások jönnek. Ha pusztaságon mész végig, az Éden kertjévé lesz az. Mert áldásokat hordozol magadban. Azokat az áldásokat, amit Isten odaadott Ábrahámnak, hogy tebenned áldatnak meg a föld minden nemzetei, azt te hordozod magadban.

Amikor a világ szükségben van, akkor igazából rád tekint. Meg rám tekint. Magamnak is prédikálom ezt. Mi hordozzuk a *világ áldásait*. Amerre járunk, áldásokat kell magunkból tudni előhozni, kiárasztani! Isten ezt várja tőlünk, hogy az áldásokat kiálasszuk! A földnek minden nemzetségei miáltalunk lesznek áldottak. Nagyon nagy kihívás!

Mi hordozzuk ezeket az áldásokat magunkban minden nemzetség számára, amerre csak járunk. Miközben a mi pénztárcánk üres – hát ez nevetséges! Meg kell tanulnunk benne járni! Isten elvárja tőlünk, hogy mi áldottak legyünk, és áldássá legyünk a népek számára.

Ha Krisztus Teste a helyén működne, akkor nem lenne egy éhező sem a földön. Ha minden egyes hívő azt a *helyet elfoglalná*, amit Isten adott nekünk az ábrahámi áldásokban, akkor olyan bőség lenne a földön, hogy még! Mert mi *hordozzuk* magunkban ezeket az áldásokat. Hol vannak? A szellemünkben. Ábrahám áldásai benne vannak a szellemünkben.

APOSTOLOK CSELEKEDETEI 7,5. 17.

5. És nem adott néki abban örökségül egy talpalatnyit sem, de azt ígérte, hogy néki adja azt birtokul és az ő magvának őutána, holott nem volt néki gyermeke.

Isten úgy adta ezt az ígéretet Ábrahámnak, hogy nem volt magzatja a földön. Már mindketten koron túl voltak. Sárának is elhalt a méhe, Ábrahám is öreg volt. Isten azt mondta, hogy nekem ez nem akadály. Így számára nincs akadály. Nem volt nekik gyermekük – odateszi az Írás, hogy gondolkodj el rajta!

Örökséget adott nekik, megmondta, hogy a magodat megáldom tebenned, és egy szem gyermekük sem volt. Istennek ez nem akadály. És semmi nem akadály számára. Vajon van-e valami lehetetlen nekem? – kérdezi Isten. Mondd, hogy nincs! Sem az én életemben, sem mások életében nincs akadály Isten számára.

Nincs lehetetlen a számára. Amikor ezt mondogatod vagy gondolkodsz rajta, ez olyan *balzsamot hoz* az életedbe, hogy azok a helyzetek, amikkel jelenleg foglalkoznod kell, azok Isten számára egy lehelet, hogy ráleheljen az életedre. Ahogy Ábrából Ábrahám lett, egy lehelet és megcselekedte azt.

A 17-es versben megint Ábrahámról olvasunk. Nekünk forgatnunk kell, hogy miket ír az Írás Ábrahámról, hogy az áldásokban jár hassunk! Fel kell, hogy keltse a figyelmedet! Azért van megírva, hogy *kibányásszuk*, hogy tudjuk ezeket!

APOSTOLOK CSELEKEDETEI 7,5. 17.

17. Mikor pedig elközelgetett az ígéretnek ideje, melyet Isten esküvel ígért Ábrahámnak, megnevekedék a nép és megsokasodék Egyiptomban,

Egy ígéret volt, de nem csak akármilyen, hanem egy *esküt tett* Isten. Isten esküvel ígerte meg Ábrahámnak, hogy ez így lesz. Ez megváltoztathatatlan, ember nem képes eltörölni, amit Isten ígért neki. Azt mondta, hogy én ezt esküvel ígértem neked.

Nézzük meg, hogy ment ez az eskü Ábrahám idejében! Ez egy nagyon tanulságos dolog lesz, mert fogjuk látni, hogy Isten az esküvéseit mindig *vérrel pecsételte* meg. Egyik kedvenc helyem itt ez, az 1Mózes 15-ben. Amikor Ábrahám megkérdezi, hogy Uram, miként lesz ez nékem, mert azért teltek az évek, és nem jött az ígéret.

Ábrahám hitéből valók vagyunk, tehát Ábrahám hitte Isten szavát. Hitte, hogy amit Isten mond, az igaz neki, de azért egyszer megkérdezte – szerintem többször is, egyszer van feljegyezve itt, ahol olvasom –, hogy miként lesznek ezek nekem.

Amikor *kérdezzük* Istentől, akkor nem mindig hitetlenségből tesszük azt. Szeretnénk tudni a *mikénteket*, hogy Uram, hogyan lesz az, amit megígértél nékem, mert én hiszem. Miként lesz ez nekem, hogy lesz a kivitelezés? Hogy jutok el oda? Igenis így keresni kell az Úr arcát, ezekben a mikéntekben. Ezt olvassuk itt az 1Mózes 15-ben.

1MÓZES 15,7–11. 17–18. 14.

7. És monda néki: Én vagyok az Úr, aki téged kihoztalak Úr-Kaszdimból, hogy néked adjam e földet, örökségedül.

8. És monda: Uram Isten, miről tudhatom meg, hogy öröklöm azt?

Látod, Ábrahámban voltak kétségek! Annak ellenére, hogy hitt, megkérdezte: Uram, honnan tudom, hogy ez nekem előjön? Adj nekem valami jelet! Meddig várjak még? Huszon-négy év telt el.

9. És felele néki: Hozz nékem egy háromesztendős üszőt, egy háromesztendős kecskét, és egy háromesztendős kost, egy gerlicét és egy galambfiat.

10. Elhozá azért mindezeket, és kétfelé hasítá azokat, és mindegyiknek fele részét a másik fele része átellenébe helyezteté; de a madarakat nem hasította kétfelé.

El tudod ezt képzelni, ketté kellett hasítani ezeket az állatokat, volt ott vér bőven, és le kellett fektetni kétfelé, és közte az út az merő vér volt az állatoknak a véréből.

11. És ragadozó madarak szállának e húsdarabokra, de Ábrám elúzi vala azokat.

Azokat az áldozatokat, amiket Istennek készítünk, az ellenség azt el nem lophatja. Az az Úrnak van elkészítve. Mi történik, amikor az alkonyat beáll?

17. És mikor a nap leméne és sötétség lett, imé egy füstölgő kemence, és tüzes fáklya, mely általmegyen vala a húsdarabok között.

Ki volt ez, aki általment a húsdarabok között? Isten Szellemé. A vérben lépkedve *el-pecsételte* ezt a szövetséget. Az áldozati állatok vérében. Ez Jézus vérének az előképe volt. Isten vérszövetséget kötött itt Ábrahámmal. Az ígéreteket vérben odaadta neki.

1MÓZES 15,7–11. 17–18. 14.

18. E napon kötött az Úr szövetséget Ábrámmal, mondván: A te magodnak adom ezt a földet Egyiptomnak folyóvizétől fogva, a nagy folyóig, az Eufrátes folyóvizig.

Most lett megkötve a szövetség. A mi szövetségünk a szent vér által van elpecsételve. Azt mondja: most lett meg ez a szövetség, e napon kötött meg ez a szövetség. A mi szövetségünk örökre van megkötve az Úrral. Az Atya *kötötte* meg a Fiúval, a szent vér felett. Örök szövetség.

Biztosra veheted minden ígérteit, és az ábrahámi áldások mind a tied a Krisztus Jézusban. Az előkép vérben van elpecsételve. Örök szent vér által történt ez, és ez örökre a tied. Senki el nem lophatja, ha megragadod.

Miközben Ábrahám elkészíti ezt az áldozatot, egy mély álom száll rá, és egy látást kap Istentől. Megmutatja neki Isten a *jövendőt*. Ez megint a Szent Szellem természetében van, hogy Ő megmutatja nekünk, amik következnek, és amiről tudnunk kell. Itt megmutatja neki, hogy a nép fogságban lesz, és nyomorgatni fogják.

14. De azt a népet, melyet szolgálnak, szintén megítélem én, és annak utána kijönnek nagy gazdagsággal.

Az Úr az ítéleteivel, úgyhogy hagyd csak rá. Enyém a bosszúállás, majd én megítélem azt – azt mondja az Úr. Mindig hagyd rá az ellenségeidet Istenre!

A te ábrahámi örökségedben benne van, hogy minden nyomorgatásból *bősséggel hoz* áldást az Úr neked. Kijössz abból – lásd magad, hogy kijöttél belőle –, és bősséggel jössz ki. Ezüsttel hoz ki, arannyal hoz ki, és: „nincs közöttük egy beteg sem”. Így hozta ki a népet Egyiptomból. Benne van az *ábrahámi áldásban*.

Nagy bősséggel hozta ki, nagy gazdagsággal. Mert az Úr igazságos és megjutalmazta őket. Ezekért a hosszú évekért – több száz év nyomorgatás, rabszolgaság! Azt mondta az Úr, hogy csak bízd rám! Én kihozlak onnan benneteket, és nem akárhogy fogtok kijönni. Az ellenség gazdagságával fogtok kijönni, ezüsttel, arannyal, nagy gazdagsággal. Az ábrahámi áldásban ez benne van, és ez a miénk.

Még egy jellemzője az ábrahámi szövetségnek, amit nagyon kell tudnod! Isten odaadja neked a *szíved kívánságát*, mint ahogy Ábrahámnak az volt a vágya, hogy legyen egy gyermeke. Megszületett Izsák. De aztán Izsákot elkérte Isten. Oda kellett tennie az oltárra. Semmi nem lehet a szíveden Isten előtt!

Megkapod szíved minden kívánságát. De mindig tudnod kell, hogy Uram, ha elkéred tőlem, készen állok és odaadom. Ez benne van az ábrahámi áldásunkban. Semmit nem tart tőled vissza, mindent *odaad* neked, de tudd, hogy bármely pillanatban *elkérheti*! És akkor oda kell adnod! Ő kell, hogy az első helyen legyen! Ha valami odaférkőzne elé, azt azonnal elveszi az Úr, ha igazi közösségre vágysz vele. Ha nem, akkor nem fog bántani vele.

Nézzük a Zsidó 11-ben. Óriási *kincsek* vannak ebben az ábrahámi áldásban, és ezt tudnod kell, mert ez bátorítani fog téged, hogy Isten örömmel adja oda a szíved kívánságait. De Ő kell, hogy legyen az *első helyen*! Tudd, hogy Tőle van, adj hálát Neki, és az első helyen Ő legyen! Ha elkéri tőled, add oda Neki, akkor kapsz helyette még nagyobb áldásokat!

Ezt megint az Istennel való együtt járásunkkal tanuljuk. Tanuljuk ezt! Ábrahámnak is szólt az Úr: „Vidd föl Izsákot az oltárra, és áldozd ott meg nekem!” Az ígért gyermekét, akire vágytam egész életemben? Vidd fel az oltárra, és áldozd meg nekem!

ZSIDÓ 11,17–19.

17. Hit által ajánlotta fel Ábrahám Izsákot, amikor próbára tétetett, és az egyszülött fiát vitte áldozatul, ő, aki az ígéreteket kapta.

Hát ehhez aztán hitre volt szükség! Izsákot összekötözni, felmenni háromnapos járóföldre, a hegyre, amit az Úr mutatott neki. Ott feltenni az oltárra. Készen állt volna, hogy megöli a fiát, és abban a pillanatban jött az Úr angyala, hogy Ábrahám, Ábrahám, van áldozat, el van készítve az áldozat! Neked ezt nem kell megtenni, csak az engedelmisségedre voltam én kíváncsi!

És azt mondja, hogy hit kellett ehhez. Látod, hogy Ábrahám a hit atyánk? Hitből kapta az ígéreteket, és mi az Ábrahám hitéből valók kell legyünk! Hit által ajánlotta fel Ábrahám Izsákot. Oda kell tudnod adni mindent! Semmihez nem ragaszkodhatsz, ha Isten elkéri!

Ez egy próba volt. Megígérte Isten, hogy ebben a magban áldom meg a világ minden nemzetségeit, és utána Isten elkéri, hogy áldozza meg a fiát. Szó nélkül vitte. Uram, ha ezt kéred, akkor így legyen! Az ábrahámi áldások része.

18. Akinek meg volt mondva: Izsákban neveztetik néked a te magod;

Meg volt mondva, hogy itt lesz a te áldásod.

19. Úgy gondolkozván, hogy Isten a halálból is képes feltámasztani fiát, ezért vissza is kapta őt, mint előképet.

Ábrahámnak megvolt ez a gondolkodása, megvolt ez a látása. Vitte a fiát áldozatként. Képes vagy, Uram, ezt is megtenni, ha szükséges, feltámasztod a halálból is, ha kell! Én engedelmes leszek Neked, amit kérsz, *odateszem az oltárra*. És látod, mivel ezt így a szívében látta, engedelmisségben tudott menni, hitben tudta ezt megcselekedni, *vissza is kapta*.

Mert Isten, amikor valamit kér, akkor nem azért kéri, hogy nekünk rosszabb legyen. Ha bármit kér tőlünk, azt a *javunkra* kéri, hogy utána tudjon még adni áldásokat. Még nagyobb áldásokban tudjon részesíteni minket. Úgy írja, hogy vissza is kapta, mint *előképet*, vagyis Ábrahám látta a feltámadást. Látta, hogy Isten feltámasztja a Fiát.

Ez az ábrahámi áldásoknak megint része, hogy egy olyan *szellemi látást* ad, hogy amikor nehéz helyzeteken kell átmenned, akkor látod a túloldalt, *látod a megoldást*, és amikor azt látod, akkor megvan neked. Abba bele tudsz menni, abba a dicsőségbe, abba a győzelembe.

Ábrahám látta ezt az *előképet*, ahogy Isten feltámasztja a Fiát. Halálra adta, és harmadnapon feltámasztotta a halálból. Ezzel a hittel vitte Izsákot. Uram, ha áldoznom kell, akkor megáldozom. Ha kell, a halálból is feltámasztod őt. Ennek a *hitnek az örökösei* vagyunk. Ez a hit győzte le a világot.

Ábrahám ezeket az ígéreteket körülméletlen állapotában kapta. Tehát nehogy azt higgyük, hogy a körülmélttség, mint kiváltság a zsidó népnek a szövetség jeleként, hogy nekik adta volna az Isten. Nem! Ábrahám, amikor ezeket az ígéreteket kapta, akkor körülméletlen volt. És a szövetség jeleként később mondta neki Isten a körülméltést.

A Róma 4. hatalmas igazság, és az kell nekünk még ide most.

RÓMA 4,10–11. 13.

10. Nos, hogyan szolgált neki? Körülmélt vagy körülméletlen állapotában? Nem körülmélt, hanem körülméletlen állapotában.

Mármint Ábrahám hitte, hogy megigazult lett – erről szól a fejezet. Hogy ígérte neki azokat az ígéreteket Isten? Körülmetélt, vagy körülmetéletlen állapotában?

RÓMA 4,10–11. 13.

11. És a körülmetélkedés jelét a hitből való megigazulás pecsétjéül nyerte, amikor még körülmetéletlen volt: hogy atyja legyen mindazoknak, akik körülmetéletlen létükre hisznek, hogy azoknak is tulajdoníttassék a megigazulás;

Isten egy pecsétet tett rá, mikor engedelmeskedni tudott, és azt mondta, hogy igen, Uram, megteszem, amit kérsz. Akkor kapott egy *pecsétet*, és az volt a körülmetélkedés. Hogy semmi ne állhasson a szíved és Isten közé, ez a körülmetélkedés. A szívednek a körülmetélése. Amikor engedelmességet mutatsz Istenhez, akkor még közelebb kerülsz hozzá.

Semmi nem állhat többé közéd és Isten közé, ha ezt az *ábrahámi utat* választod, és hitben való engedelmisséggel igent mondasz. Amikor még nem látod a teljes képet, akkor a szíved körülmetéltetik, egyre közelebb kerülsz hozzá. Egyre közelebb az Úrhoz. Közeledjetek Istenhez, és közeledni fog hozzátok!

Jó az Úrnak a közelsége? Valamilyen szinten mindenki megtapasztalta, és amikor megtapasztaljuk, akkor szeretnénk még közelebb kerülni Hozzá. Ezért járunk vissza gyülekezetbe, mert oly jó az Ő lakozása.

Mikor együtt vagyunk, akkor kapunk megint egy közelebbi Őbenne-helyet, és ott megint érezzük, hogy oly jó itt lenni, Uram. Ahogy ez a körülmetélés folyik az életünkben, az Úr mindent lemetsz, ami nem odavaló az életünkről.

Ha hitben való engedelmisséggel mész, egyre közelebb kerülsz Őhöz. Ahogy Őt kezded megismerni, úgy egyre *könnyebb elengedni* a világ dolgait. Nem egy nap alatt jutunk el ide, de az úton vagyunk, és ebben az Úr gyönyörködik.

13. Mert nem a törvény által adatott az ígélet Ábrahámnak, vagy az ő magának, hogy e világnak örököse lesz, hanem a hitből való megigazulás által.

Látod, hogy az egész világot látta Ábrahám? Az egész világ örökösévé lett. Amikor azt mondta az Úr, hogy nézz szét, akkor nem csak addig látott, amíg az ember szeme ellát. Az egész világ örökösévé vált, az egész világot be tudta tekinteni a szellemének a szemeivel. Te látsz-e a szellemed szemeivel? *Látod-e* magad azokban az ígérekben? Ez a kulcs!

Hit által nyerte Ábrahám a megigazulását. Nem törvény által. A törvény négyszázharminc évvel utána adatott, megőrzésre a kiskorúaknak. Amíg az örökös felnőttkorba nem kerül.

Még egy áldása az ábrahámi szövetségnek a *tizedfizetés*. Ábrahám egy győzelmet aratott egy csatában. Lót miatt kellett háborúba mennie. Csata volt, és győzelmet aratott. Győzelem után mi következett? Megjelent Melkisédek, és Ábrahám tizedet szolgáltatott neki mindenből.

Ha az *első győzelmek* megjelennek az életünkben, és nem figyelünk az Úrra, mintha az természetes lenne, hogy áldás szállt ránk, az nem helyes! Azonnal *hálát* kell adni az Úrnak, és a *tizeddel* szolgálni felé! Ábrahám tizedet vitt az Úrnak, és akkor Melkisédek megáldotta őt, a béke és az igazság királya. Újabb áldások jöttek. De Ábrahám mindenből, amit ebben a győzelemben szerzett, *tizedet vitt* az Úrnak. Ábrahámi áldásokról beszélünk.

Akarsz-e még nagyobb áldásokban járni? Mert az nem igaz, hogy az áldásokat nem tapasztaltuk meg eddig az életünkben. Az Úr az első nap megmutatja a jóságát, amikor valaki

bekerül a Krisztus Testébe. Az első nap megmutatja, hogy itt vagyok! *Békességet* ad. Egy szeretettengelyt ad az életünkre. Körbevesz minket, és megmutatja a jóságát.

Utána mit teszel? El kell menni a Főpap elé, hálákat adni! A Főpapunk elé. *Hálánk jeleként* azt a tizedet is le kell tenni! Ábrahám megtette. Ábrahámnak az örökösei vagyunk. Ábrahám magja vagyunk. Csak egy Ige utal rá az Újszövetségben, ami ezt nekünk mondja, a Zsidó 7,6. Látjátok, meg van írva az Ószövetségben, meg van írva az Újszövetségben! Csak el kell olvasni!

ZSIDÓ 7,6.

6. De az, akinek nemzetsége nem azok közül való, tizedet vett Ábrahámától, és az ígéreték birtokosát megáldotta.

Vagyis nem az ószövetségi papságról van szó, hanem Melkisédekről. Miről van szó? Arról van szó, hogy Ábrahám az ígéreteket kapta meg, de nem azoknak a valós járását. Mi is *birtokoljuk* az ígéreteit az Úrnak. Megáldván megáldottalak – mondta neki.

Igen Uram, de hol van? Miért nem tapasztalom ezeket? Te az ígéreteknek a birtokosa vagy. Való igazsággá akkor lesz az életedben, hogyha ezeket az ábrahái áldásokat *megismered*, és elkezded élni és *gyakorolni*. A tizedfizetés is része ennek.

Az ígéreték birtokosát megáldotta. Mi birtokoljuk ezeket az ígéreteket. Mi birtokoljuk ezeket a szellemi áldásokat a szellemünkben. Miközben a Főpapunk áldásaival megyünk, és visszük a tizedet, a Főpapunk *újra megáld* minket. És újra megyünk, és hálát adunk, és a tizedünket visszük, a Főpapunk *újabb áldásait* vesszük. El nem maradhat az életünkből.

Most találkoztam egy gyülekezeti taggal, aki mondta, hogy neki a pásztor soha az életben nem szólt a tizedről. Régi a gyülekezetük, és soha nem hallott, azt mondja, a pásztorától róla. Abban a gyülekezetben senki nem fizet tizedet. Kérdezte, hogy helyén való-e ez így?

Elmondtam neki, hogy valószínűleg azért nem teszi a pásztor, mert nem akarja, hogy úgy gondoljátok, hogy ő azért prédikál, hogy neki most juttatások legyenek ebből. De az áldásoktól *rabolja ki* a nyáját!

Miközben ezt gyakoroljuk, úgy lesznek Ábrahám áldásai az életünkön valóságosak, hogy nem csak az ígéreteket birtokoljuk, hanem a való igazságában élhetünk. Szükséges. Mindenki a saját szíve szerint gyakorolja ezt.

De azt tudjátok meg, ha az *Ábrahám áldásait* akarod élni, akkor Ábrahám *hite szerint* kell élned! Megcselekedte, amikor még nem látta, *odaadta* a legdrágábbat az Úrnak, amit elkért tőle, *tizedet* vitt a főpapjának, *hitte* Isten minden szavát. A hitből való megigazulásnak a személye Ábrahám.

Még egy utolsó áldás, nekünk nagyon fontos. A Lukács evangéliumban említetik meg, amikor Jézus bemegy a zsinagógába, és egy meggörnyedt hátú asszony van bent, és ráadásul szombatnap van. Ez mindig nagyon veszélyes volt a farizeusok szemében, ha Jézus ilyenkor gyógyított, mert azonnal megtámadták, hogy hogyan meri ezt szombatnapon tenni.

Nem egyszer, és nem kétszer rohantak neki, hogy hogyan mer szombaton gyógyítani. De itt ebben az esetben Jézus nagyon érdekes módon válaszol. Ez most a mai tanítás végén meg fogja ragadni a szívünket. Ezt mondja itt Jézus:

LUKÁCS 13,16.

16. Hát ezt, az Ábrahám leányát, kit a sátán megkötözött, ímé, tizennyolc esztendeje, nem kellett-e feloldani e kötélből szombatnapon?

Hogy mondja itt Jézus? Ez az asszony az ábrahámi örökségnek a tagja, az ábrahámi szövetség ígéreteinek az örököse, egy percig nem hagyhatom tovább, ebben a borzasztó kötésben, ahol van. Ha szombat van, ha nincs. Ábrahám leányának *áldásokban* kell járnia! Ezzel védekezik.

A sátánnak bármelyik kötelékében vagy, és bármilyen hosszú időt töltöttél ott... Ábrahám gyermeke vagy? Krisztusban örököltük ezeket az ígéreteket. A betegségnek egy perc maradása sincs az életeden, mert Ábrahámnak a magva vagy. Jézus feloldozott. Azt mondta: nem várok vasárnapig/holnapig, szombatnap van, de megszabadítom őt. Ezt mondta Jézus. Ábrahám áldása.

Jelentsd ki: *Ábrahám áldásában járok, ezért meggyógyulok! A sátán minden kötelékéből felszabadulok, mert Jézus feloldozott! Jézus Krisztusban Ábrahám áldása az enyém. Örökkön-örökké. Ámen.*

Ragaszkodj hozzá, hogy ez megvan neked! Ábrahám minden áldása a tiéd a Krisztus Jézusban! A Galata 3-at otthon olvasd el! Az egész fejezet erről szól, Ábrahámról, és az ígéret örököseiről, hogy a Szellem ígéreteit elnyerhessük.

Ábrahám áldásait dolgozd fel magadban, olvassad! Egész héten időzz vele, hogy *lásd* magad áldottan, gyógyultan, megáldva! Ne félj, megsegítelek, megerősítelek, meggyógyítalak! Ábrahám leányát e kötélből nem kellett-e felszabadítanom? – kérdezi Jézus. Mert számon kérték Tőle, hogy merte megtenni. Meg kellett tennem, mert Ábrahám leánya!

Emeljük fel a kezünket az Úrhoz, dicsérjük Őt! Hálákat adunk Istennek. Magasztaljuk Őt! A szívünkön van, hogy Őt dicsérjük, hogy Őt magasztaljuk. Dicsőséget adunk Istennek!

**A barna színnel jelzett igeversek más fordításból származnak.
A felhasznált bibliai versek a King James kiadás számozását követik.*